

Кльощава е, но я обичам

Д-р Врабчев, пише ви един мъж на 39 г., който винаги е харесвал по-закръгленките дами. Не говоря за супер дебелините, а за жени с плът - дето има къде да ги стиснеш. Последната ми любовница обаче е доста слабичка, да не кажа кльощава. Трудно се възбуждам с нея, а я обичам, защото е много стойностен и добър човек. Понякога си казвам - край, ще я зарежа, но на другия ден веднага разбирам, че съм щял да направя грешка. И ме гризе съвестта. Едно ми е такова чоглаво... Какво ли да направя, за да се възбуждам с нея по-бързо, както с по-пълничките?

Цветан

Здравейте,

Ама Вие сте много щастлив човек. Много. Защото сте влюбен и обичате. И най-важното на любовта ви има отговор и взаимност на чувствата Ви. Направо сте за завиждане!

Не вярвате ли? Ама чуйте малко от световната съкровищница, няколко различни мнения за любовта, откакто свят светува.

И една много древна песен от Афганистан. „Любовта е най-прекрасното творение на Аллаха на земята. Всеки миг на любовна наслада, макар и много кратък, затваря в себе си цяла вечност.”

Средновековие, но Еразъм Ротердамски пише: „Любовта е първата и най-велика наслада в живота.” Пак по това време или малко по-късно. Волтер: „Човек, умира два пъти - веднъж, когато го напусне Любимата, втори път, когато го напусне Живота.” В по-близко време Александър Дюма: „Любовта е пролет, но цяла година.” А не искам да пропусна и нашия мъдрец, поетът Петко Славейков. Ако не знаете нищо за него отидете на площад „Славейков” в столицата София. Там има един паметника на Славейкови, и той е сътворен от духотворната ръка на Чапа, скулпторът ни Георги Чапкънов. Там ви моля да седнете на паметника на бащата и синът Славейкови. Точно така, онази знаменита пейка от бронз, на която седят бащата Петко Славейков, сътворил „Изворът на белоногата” и синът му поета Пенчо Славейков, автор на може би най-лиричните стихове в нашата поезия. Разбира се след Яворов. Сякаш бащата и синът, изморени от делника току що са седнали да си отпочинат. Ама Чапа ги е сторил в една и съща възраст. Той си е ненадминат вълшебник в тези си свои творчески замисли.

Та ето го бащата - Петко Славейков. Какво пише той за любовта този мъдрец :

„Сладък балсам налива,

Люти рани открива...

Ето любовта какво е:

Ни добро, ни зло е –

Една сладост отровна,

Една нужда световна”

Но това дотук бе сам едно въведение към моя отговор до вас. Дали названието „антрефиле” му приляга. Не знам. Звучи ми доста френско и малко ресторантьорско. Особено онова „филе”.

И така, народът ни е казал: „на човек и Господ не може угоди”. И затова пак Господ не дава всичко, което желаем, обичаме и искаме на едно място. Защото ще вземе да си навирим носа. И ще се възгордеем. И ще вземе да забравим нашия Господ - Бог. А Той - светинята му не иска това. И затова пак народът ни е казала: „Много на добро не е на добро”!

Казвам това, защото разбирам дилемата Ви. А защо я има. Първо всеки от нас дълбоко носи вътре в себе спомените си от детството, юношеството и младостта си. И още от там той си има един модел. Един вкус. Едно много лично свое предпочитание за една евентуална своя полова партньорка. И в това предпочитание на първо място стоят физическите качества. Висока, ниска, пълничка, закръглена, пухкавелка или слабичка, грацилна, че даже и кльошава. Да не говорим за цветовете на очите и косите. Тук темата е безкрайна. А това дали краката и ще са дълги или къси, а гърдите и по-изразени или само малко загатнати. То, това си е тема за дисертация.

След това, обаче идва редът на психическите и качества. Защо на по-заден план не знам. Знам само, че по-после, а кога ще е това по-после, но то винаги идва. По-рано или по-късно. Ето тогава вече удря часът на истината. Защо ли? Ами в съвместния ни живот тези психически личностни качества някак си неусетно започват да свирят първа цигулка.

Спомняте ли си народната поговорка: „те ти булка Спасовден”! Спомняте ли си я? Защото физическите качества могат при взаимно съгласие да се променят. Ала психологическите качества много трудно, че и в повечето случаи и почти невъзможно.

Искате ли примери. Колкото щете. Кльошавия може да напълнее малко. Но стига да

иска. Дебелият пък да отслабне. Но пак, стига да иска. Русата коса да се боядиса в черна. И обратното. Едни безобидни леци пък да променят цвета на очите и така нататък.

Вижте, забелязахте ли израза - стига да иска. Ами това винаги е възможно, стига само да се поднесе не като заповед или упрек. Не. Тогава няма да стане. Ще стане само ако бъде споделено като мечта. И постигането на тази мечта зависи и от двамата партньори. Я си представете само, че тя каже: да, ама ти си толкова дебел - виж само какво шкембе си отпуснал, приличаш на прасенце. Сигурен съм че хич не би могло да ви бъде хубаво. Пак повтарям, да бъде споделено като мечта, и то с много любов подчертавайки същевременно онова другото, което ви кара да бъдете лудо влюбен в нея. Онова вътрешно ваше чувство, което Ви кара да не можете и секунда без нея. Ето това да стои на първо място винаги в разговорите помежду Ви. А не нейната кльошавина. Тогава ще сторите велика грешка и ще я загубите нея, Вашата приятелка завинаги. Тогава жалко за любовта Ви.

Веднага се сещам и за още нещо. След една, че и две-три бременности и раждания, кой знае защо и най-кльошавата девойка се превръща в много сладка пухкавелка. Това си има своето обяснение, но аз тук не ще се спирам на него. Защото някой мои читателки, млади девойки да не вземат да гледат на бременността и раждането след това като на един кошмар за талията си. Дами, спокойно. Баща ми бе лекар, вечна му памет. И той ми казваше следното: "сине всичко е човешка направа, само на късето коса не може да поникне"! Демек - всичко зависи както от желанието, така и от волята на човека. Защо не изчакате и не опитате този вариант. Хем ще си имате рожба, хем и тя ще влезе във вашите желани мерки.

Дето се вика, с един куршум и два заека. А може и три. Ако Ви се родят близнаци! Защо не?

Сигурен съм, че сте ме разбрали правилно!

Е щом започнах с бащата Славейков, ще завърша и със сина. Просто няма как. А това са само два куплета. Само. Но от неговата знаменита стихосбирка „Сън за щастие” Разбира се любовна!

„Во стаичката пръска аромат

Оставена от тебе китка цвете,

Тоз аромат душата ми в мечти

При теб унася, свидно мое дете.

И виждам те унесена в мечти

За мен, подпряла чело на ръцете....

Во стаичката пръска аромат

От теб оставената китка цвета.”

Що сега? Пак моето вечно, вечно и старо. Дано не Ви е омръзнало. Решавате Вие само. Но Ви моля да не забравяте никога онова: „ Во стаичката пръска аромат...” Несъмнено това е любовта. По-точно нейният ЗОВ!